Írta: Adminisztrátor
2019. november 23. szombat -

2019-06-21 - **Aki átélte, milyen tekintélyelvű, érzelmileg elérhetetlen szülők gyermekeként felnőni, érthető, ha nem ezt a mintát szeretné átadni a gyermekének.**

Az ennek folyamán gyakran alkalmazott "mindent ráhagyó" nevelési stílus azonban ugyanennyire szorongató a gyerek számára. A jó hír az, hogy nem kell a két rossz között döntenünk: létezik szeretetteljes fegyelmezés, amely korlátokat állít, kapaszkodókat ad, de nem nyomorít meg.

Vasszigor vagy engedékenység? Van középút

„Bezzeg a mi időnkben még tudták a gyerekek, hol a helyük."

„Két nagy pofon kellene neki, az majd helyre tenné."

Hányszor hallottuk ezeket az ítélkező mondatokat, amikor őrjöngő kisgyereket és tanácstalan szülőket láttunk? Igaz, hogy a kicsinek valóban meg kell tanítanunk az érzelmei kezelését, ezt azonban a méltóságának és a határainak a tiszteletben tartásával kell elérnünk. Erről szól Sebestyén Eszter pszichológus írása, amely a WMN.hu-n jelent meg.

A mai szülők generációjának sok tagja – szerencsére nem mindegyikük – tapasztalhatta meg, hogy milyen túlzott szigorban, a büntetéstől folyamatosan rettegve, érzelmileg elérhetetlen szülőkkel felnőni. Nem csoda, ha maguk is felnőve úgy döntenek: ez az, amit semmiképpen nem akarnak átadni a gyermekeiknek. Mivel azonban nincs előttük minta arról, hogyan lehet a kisgyermeket szeretettel terelgetni, könnyen csúsznak át a másik végletbe, a mindent megengedő nevelés csapdájába.

Azok a szülők, akik saját rossz élményeikből kiindulva a lehető legtöbb szabadságot szeretnék megadni a gyermekeiknek, könnyen kaphatják magukat azon, hogy kicsúszott a kezükből a gyeplő, és immár a gyermek irányítja a családot. Ezzel a legfőbb probléma nem is az, hogy a kicsi rövid időn belül neveletlenségre hajazó viselkedésformákat kezd produkálni, hanem az, hogy ettől hihetetlen mértékben szorong. Neki – természetesen a feltétel nélküli szeretet mellett – biztonságot adó határokra és korlátokra van szüksége, és arra, hogy megtanítsák az őt elöntő érzések kezelésére. Ha ez nem történik meg, rettegni kezd – csak éppen nem a szüleitől, hanem saját magától.

Az egyik legtöbbet tárgyalt téma, amiről mindenkinek van véleménye, az agresszió. Kismamás fórumokon győzködik egymást az anyukák arról, hogy normális, ha egy 2-3 éves veri a szüleit, és örüljenek neki, hogy a gyerek nem nyomja el a dühét. Ez a téves elképzelés valójában a fogalmak félreértésén alapulnak: a düh normális, a frusztráció is, az agresszió azonban megengedhetetlen! A szüleit és testvéreit ütlegelő kisgyerek valójában minden ilyen tettével segítségért kiált: „Állítson le végre valaki!". Szenved a saját kezeletlen indulataitól, és szenved attól, hogy nincs hova kapaszkodnia.

Az agresszió néma tűrése vagy a könyörgés helyett ilyenkor a gyengéd, de határozott fellépés a megoldás. Lefogjuk az ütni készülő gyerek kezét, és határozottan a szemébe nézve azt mondjuk: NEM. EZT NEM. Éreznie kell hangunkon az ez esetben ellentmondást nem tűrő határozottságot, vagy akár a viselkedése felett érzett szomorúságot is.

A másik sarkalatos pont a hiszti. Bár sokan állítják, hogy a hisztinek örülni kell, hiszen a bimbózó akarat, így az egészséges személyiségfejlődés megnyilvánulása, mindannyian emberek vagyunk, és senkitől sem elvárható, hogy büszkeségtől dagadjon a keble, amikor nyilvános helyen, rosszalló pillantások kereszttüzében rendez jelenetet a gyermeke. Az biztos, hogy a két leggyakoribb megküzdési stratégia – a gyermekkel való ideges kiabálás és a hisztinek való engedés – körül egyik sem eredményezi, hogy a gyerek megtanul uralkodni az

érzelmei felett. Nyilvános helyen inkább gondoljunk Ranschburg Jenő örökbecsű megállapítására: egy hisztiző apróság látványa csak azokat háborítja fel, akik maguk soha nem neveltek gyereket, az ő véleményük pedig igazán nem számít...
Otthoni körülmények között hagyhatjuk, hogy a kicsi kitombolja magát, vagy megpróbálkozhatunk azzal, hogy magunkhoz öleljük, ezzel segítve, hogy lenyugodjon. Azonban a dühért megbüntetni éppúgy nem tanácsos, mint megijedni tőle.
A túlzottan engedékeny, semmi korlátot nem állító szülő éppolyan félelmetes a kisgyerek számára, mint a mindent szigorúan büntető. Álljunk mellette, szeressük, és ha kell, védelmezzük – nem csak a külvilág, hanem szükség esetén saját maga ellen is. ***Kercsó Dorottya***